

Nick

Herinneringen aan een groot mens.

Kennismaking op kantoor. Nick kwam van achter zijn bureau vandaan, dat volgestouwd lag met enorme stapels papier. De chaos die dat uitstraalde was niet des Nick's bleek al snel, hooguit een blijk van enorme hoeveelheden werk in roerige reorganisatie tijden. Ons gesprek was hartelijk en openhartig, wederzijds recht op de man af. Bij het afscheid zag ik 'm denken "wat komt die nou weer doen wat wij niet zelf kunnen?"

@ @ @ @ @ @ @ @ @ @ @ @ @ @ @ @

Aanvankelijk zondag 's avonds, daarna in de vroege maandagochtenden: Nick, ik en de directeur onderweg in onze auto's van onze huizen naar kantoor, bellend met elkaar om de directeur te helpen met de voorbereiding van de wekelijkse directievergadering. Nick altijd goed voorbereid, stukken gelezen, een mening hebbend als die gevraagd werd, een mening gevend die ongevraagd was. Gebaseerd op kennis, ervaring en wijsheid. Niet met hem eens zijn kwetste hem niet, daar stond hij open voor, leerde hij van, leerden wij weer van.

@ @ @ @ @ @ @ @ @ @ @ @ @ @ @ @

Voorzitter van een belangrijk overleg waar schaarse middelen verdeeld moesten worden over te veel vragers. Iedereen te vriend houden was onmogelijk. Nick streefde zakelijk naar consensus, en als dat niet bereikt kon worden, naar commitment. Iedereen werd respectvol behandeld, hoewel soms het ongeduld van hem afstraalde.

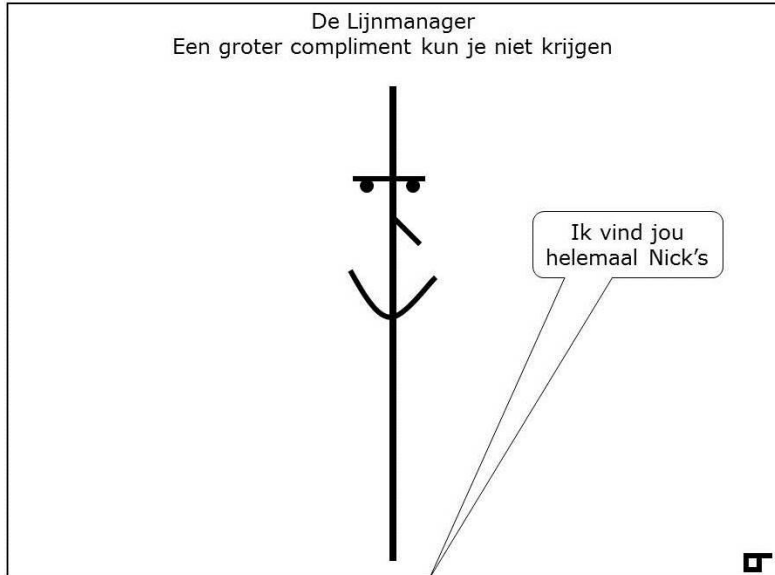
@ @ @ @ @ @ @ @ @ @ @ @ @ @ @ @

Nick was meer dan een oudgediende, maar hij stond wel vooraan met hamer en bijl toen de hoge muren en diepe wortels van de oude organisatie afgebroken moesten worden. Niet altijd eens met *wat* en *hoe* er veranderd werd, maar des te meer met *dat* het anders moest.

@ @ @ @ @ @ @ @ @ @ @ @ @ @ @ @

Waar Nick was, was Nick aanwezig. Niet dominant, of prominent, maar onvermijdelijk en onontkoombaar. Een bijeenkomst, heidag, vergadering, altijd werd Nick's mening gevraagd, altijd gaf Nick zijn doordachte mening, altijd werd geluisterd.

Een gezamenlijke lunch nadat Nick besloten had het bedrijf te verlaten. Na de reorganisatie was de zaak zijn zaak niet meer, de leiding zijn leiding niet meer. Maar het voelde voor hem eigenlijk meer als een opluchting, een bevrijding. Na de lange, lange staat van dienst lonkte het vooruitzicht van iets helemaal nieuws. Wat hij niet meer wilde stond Nick helder voor ogen, want hij wel weer wilde was nog een zoektocht, een avontuur zonder gewisse afloop.

@ @ @ @ @ @ @ @ @ @ @ @ @ @ @ @

Nick reageerde op 17 augustus op mijn uitnodiging aan hem om mee te schrijven aan een boek waar ik mee bezig ben;

*"Hai Luc,
Wat leuk, ik voel me vereerd! Zoals je weet zit ik momenteel midden in een kanteling...
Ik neem er wel even de tijd voor, is dat oké? Is er een deadline?
Vanzelfsprekend hoor ik heel graag van je.
Groet
Nick"*

Is er een deadline? Mijn antwoord was nee, maar ik had natuurlijk ja moeten zeggen: er is een dead line, en die mag je niet overschrijden ...

@ @ @ @ @ @ @ @ @ @ @ @ @ @ @ @

Wat je gedreven heeft om te doen wat je gegaan hebt? Wanhoop? Verlaten? Uitzichtloos? Ik kan er slechts naar gissen, en dat doe ik niet, wil ik niet.

Een fijn, mooi, warm, groot mens is niet meer.

Nick, je laat de wereld een stuk kouder achter. Maar ik weet zeker dat je, waar je nu bent, met een warm welkom onthaald bent.